

Sigues la meva puta

[Inici](#) / [La col·lecció](#) / [Quadern N°238](#) / Sigues la meva puta

Temps de lectura: 3 minuts

ANNA PUNSODA

El cas Errejón ha tornat a posar la pregunta sobre la taula: d'on surt, aquesta fantasia tan estesa i repetida, de voler convertir una noia en la teva puta particular? Des del punt de vista masculí sembla més fàcil d'explicar que des del nostre. Per començar: si puta i dona pública han sigut sinònims durant segles, convertir algú en «la meva puta» vol dir privatitzar el que abans era de tots. Jo guanyo i els altres perden: la dona com a mitjà per competir entre els semblants mascles és un fenomen molt corrent. Qualsevol dona una mica llesta veu l'interès que de sobte desperta entre alguns amics del seu nou amant o parella. I, si no t'encega la vanitat, veus que aquell interès no té res a veure amb tu, sinó amb alguna cosa d'ells que no acabes de comprendre. Fins que un dia tens fills i descobreixes que la millor estratègia perquè un fill es mengi el peix és donar-lo al seu germà com si aquell peix fos una cosa exclusiva, finita i prodigiosa. És així com t'adones que molts homes, massa homes, no han superat mai l'etapa infantil de la vida.

Detall d'El jardí de les delícies de Hieronymus Bosch.

«Sigues la meva puta» va de robar al germà i a tants homes com puguis per compensar les teves inseguretats. Era lletget, l'Errejón? Un tap de bassa? Escarransit? No li sortia la barba ni amb pocions màgiques? Les dones preferien els seus companys peluts i esquenaamples? «Sigues la meva puta» també va de tenir sexe disponible sense esforç. Ara bé, quina mena de sexe? No estem parlant d'un intercanvi sexual tarifat. «Sigues la meva puta» no vol dir «sigues una dona autònoma i forta que lliurement intercanvia sexe per diners». Vol dir «sigues una desgraciada al servei de la meva formidable cigala». És sexe «quan jo vulgui, on jo vulgui, en els termes que jo vulgui, sense protestar». És voluntat de poder a costa d'anular la voluntat de l'altre. Tu veus que l'altra està catatònica i la seva paràlisi no només no et frena, sinó que t'excita. Això ja no mereix una digressió humanística sinó mèdica i legal.

Per què ho acceptem, les dones? Hi ha la vocació d'assistent social: jo el reformaré. Hi ha la vocació de ser l'escollida: amb mi actuarà d'una altra manera. Hi ha la necessitat de poder i de reconeixement: com si, apropant-te a algú poderós i que tothom reconeix, tu també n'obtinguessis una mica. Hi ha hipòtesis més retorçades i depriments. Virginie Despentes explica que les dones estem culturalment programades per excitar-nos amb la nostra pròpia impotència. És probable que algunes dones mullin sent les nines d'un King Kong, però jo tinc una idea més mundana (i plausible): és tan cansat ser una dona forta que lidera, que organitza, que apaga incendis, que vigila, que trobar un espai on rendir-te sense que se n'aprofitin és molt excitant. Qualsevol dona que hi hagi bregat sap que no hi ha orgasmes sense rendir-se i que el trauma i l'estrès t'activen el sistema nerviós de tal manera que, per molt excitada que estiguis, no deixes anar mai el control. «Fes de mi el que vulguis», que és la versió cristiana de «fes-me la teva puta», és una ficció per capgirar el sentit primari del poder. Però perquè funcioni has de trobar algú profundament bo i intel·ligent, algú que assumeixi la teva vulnerabilitat i la posi a favor teu. Algú que entengui que la teva rendició et vigoritza i que tu abaixes la guàrdia perquè ell sabrà fer un bon ús del poder. Exactament el contrari del cas que comentem.

[Vols rebre els articles al teu correu electrònic?](#)

[Anna Punsoda](#)

Anna Punsoda (Barcelona, 1985) és llicenciada en periodisme per la Universitat Ramon Llull i en filosofia per la Universitat de Barcelona, on també va cursar el màster «Pensament i Estudis Clàssics». La mouen l'escriptura i la comprensió de les relacions personals des de la literatura i la història cultural i [...]

LLEGIR MÉS